

200704154/1.

Datum uitspraak: 16 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/37100 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 21 mei 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 december 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 29 juli 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 mei 2007, verzonden op 22 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

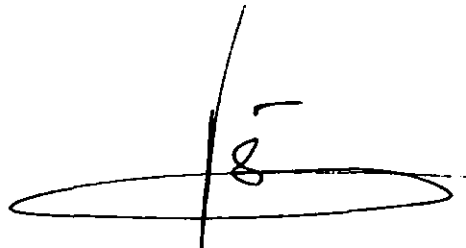
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2007

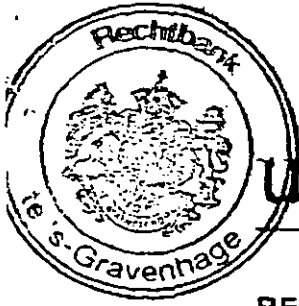
309-534.

Verzonden: 16 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF**RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE**

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/37100

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Turkse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. R. van Asperen, advocaat te Groningen,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. P. van den Berg, ambtenaar ten departement.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 4 oktober 1999 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf met als doel verblijf in Nederland voor medische behandeling. Verweerder heeft bij beschikking van 20 oktober 1999 de aanvraag buiten behandeling gesteld.

1.2. Eiser heeft daartegen op 2 november 1999, aangevuld bij brief van 2 december 1999, bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 19 november 2001 heeft verweerder het bezwaar gegrond verklaard en de aanvraag van 4 oktober 1999 alsnog in behandeling genomen.

1.3. Bij beslissing van 4 december 2002 heeft verweerder vervolgens de aanvraag afgewezen.

1.4. Eiser heeft tegen deze beslissing op 11 december 2002, aangevuld bij brief van 23 december 2002, bezwaar gemaakt. Bij beslissing van 29 juli 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.5. Bij beroepsschrift van 15 augustus 2005, aangevuld bij brief van 13 september 2005, heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.6. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden.

Zaaknummer: Awb 05/37100

blad 2

en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.7. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 18 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Rechtsoverwegingen

2.1. Ingevolge artikel 117, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt de aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf na de inwerkingtreding op 1 april 2001 van de Vw 2000 aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 Vw 2000.

Feiten en standpunten van partijen

2.2. Op 4 oktober 1999 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf met als doel verblijf in Nederland voor medische behandeling. Verweerder heeft bij beschikking van 20 oktober 1999 de aanvraag buiten behandeling gesteld. Eiser heeft daartegen op 2 november 1999, aangevuld bij brief van 2 december 1999, bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 19 november 2001 heeft verweerder het bezwaar gegrond verklaard en de aanvraag van 4 oktober 1999 alsnog in behandeling genomen.

2.3. Bij brief van 14 november 2002 heeft het Bureau Medische advisering (BMA) van verweerder advies uitgebracht. Op grond van dit advies heeft verweerder bij beslissing van 4 december 2002 eisers aanvraag afgewezen. Daarbij heeft verweerder overwogen dat blijkens het rapport van de medisch adviseur geen sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn bij uitblijven van medicatie. Voorts blijkt dat behandeling mogelijk is in het land van herkomst. De door eiser gebruikte medicatie of equivalenten daarvan zijn beschikbaar en in vele plaatsen is zowel poliklinische als klinische psychiatrische behandeling mogelijk. Eiser wordt in staat geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen. Wel is enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk, namelijk voortzetting van de medicatie. Verweerder concludeert op grond hiervan dat geen sprake is van een noodzakelijke, medische behandeling waarvoor Nederland het meest aangewezen land is, zodat niet wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 3.46 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000).

Voorts overweegt verweerder dat eiser aan het zogenaamde drijarenbeleid, zoals weergegeven in paragraaf B1/2.2.11 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), geen rechten kan ontleenen, nu niet wordt voldaan aan de voorwaarde dat er sprake is van een noodzakelijke medische behandeling waarvoor Nederland het meest aangewezen land is. Tegen deze beslissing heeft eiser bezwaar gemaakt.

2.4. Op 7 december 2004 heeft de medisch adviseur van verweerder opnieuw een advies uitgebracht. De medisch adviseur constateert hierin, op basis van verstrekte medische informatie van de huisarts en de zenuwarts van eiser, dat eiser bij geen van beiden onder behandeling is.

2.5. Bij het advies van 1 maart 2005 geeft de medisch adviseur aan dat de informatie van de heer B.J.M. Franssen, zenuwarts van eiser, van 4 februari 2005 geen aanleiding geeft tot herziening van het op 7 december 2004 uitgebrachte advies.

Zaaknummer: Awb 05/37100

blad 3

2.6. In het advies van 5 juli 2005 stelt de medisch adviseur dat sprake is van herziening van het op 7 december 2004 uitgebrachte advies, omdat er momenteel wel sprake is van medicamenteuze behandeling. De medisch adviseur heeft gericht informatie opgevraagd bij de door eiser daartoe gemachtigde behandelaars. Voorts heeft hij de verkrijgbaarheid van relevante medische behandeling in Turkije onderzocht. Uit het advies blijkt dat de door eiser gebruikte medicatie in Turkije aanwezig is. Voorts zijn er zowel klinische als poliklinische psychiatrische behandelmogelijkheden beschikbaar. Bij het uitblijven van medicatie is mogelijk wel een verergering van de klachten te verwachten, maar er zijn geen aanwijzingen voor een medische noodsituatie op korte termijn. Voorts zijn er geen aanwijzingen dat eiser niet zou kunnen reizen.

2.7. In het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder het advies van de medisch adviseur van 5 juli 2005 betrokken. Verweerder heeft overwogen dat dit advies niet gemotiveerd en onderbouwd is betwist door eiser. Nu blijkt uit dit advies de benodigde medicatie beschikbaar is in Turkije en psychiatrische behandeling van eisers klachten mogelijk is, kan ervan worden uitgegaan dat medische behandeling van eiser in Turkije mogelijk is. Verweerder ziet geen aanleiding om eiser in de gelegenheid te stellen een andere behandelaar te zoeken, nu eiser niet meer onder behandeling van de zenuwarts staat. De feitelijke toegang tot de medische zorg kan ingevolge paragraaf B8/4 Vc 2000 niet betrokken worden bij de beoordeling, zodat de vraag of eiser wel of niet verzekerd is in Turkije of verzekerd kan worden, niet bij het besluit kan worden betrokken. Verweerder ziet in de door eiser aangevoerde omstandigheden geen aanleiding om van zijn beleid af te wijken. Verweerder heeft de persoonlijke omstandigheden van eiser hierbij betrokken. Ook aan het langdurige verblijf van eiser in Nederland kan eiser geen rechten onttrekken, nu hij sinds 1981 niet meer op basis van een verblijfsvergunning in Nederland verblijft. Het verblijf van eiser vanaf 1995 en de banden die eiser sindsdien heeft opgebouwd komen voor rekening en risico van eiser. Eiser voldoet voorts niet aan de voorwaarden van het driejarenbeleid.

2.8. In beroep heeft eiser aangevoerd dat verweerder niet heeft voldaan aan de uit artikel 3:9 Algemene wet bestuursrecht (Awb) voortvloeiende vergewisplicht. Eiser was ten tijde van het bestreden besluit wel onder behandeling, zodat dit besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen. Eiser stelt zich op het standpunt dat medische behandeling in Nederland noodzakelijk en geïndiceerd is. Voorts had verweerder gelet op het tijdsverloop gebruik dienen te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. In dit kader had verweerder onderzoek dienen te verrichten naar de voor eiser noodzakelijke opvang door zijn in Nederland wonende oom. Verweerder heeft ten slotte ten onrechte artikel 8 EVRM niet betrokken bij het bestreden besluit.

Ter zitting heeft eiser voorts naar voren gebracht dat hij vanaf de huwelijksluiting op 25 april 2006 niet meer onder behandeling van een psychiater staat en geen medicijnen meer gebruikt. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder bij beoordeling van zijn aanvraag de gewijzigde persoonlijke omstandigheden dient te betrekken. Daarbij dient verweerder rekening te houden met de lange verblijfsduur van eiser in Nederland.

Beoordeling van het beroep

2.9. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. De bijzondere voorwaarden, waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking "het ondergaan van een

Zaaknummer: Awb 05/37100

blad 4

medische behandeling" wordt verleend, zijn nader uitgewerkt in B8 Vc 2000.

2.10. Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wct, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van Onze Minister deugdelijk is geregeld.

2.11. Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder zich er ten onrechte niet van heeft vergewist dat het medisch onderzoek van 5 juli 2005 op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden overweegt de rechtbank het volgende. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) heeft overwogen in zijn uitspraak van 23 oktober 2003 (LJN AM2916) is artikel 3:9 Awb niet van toepassing indien het onderzoek is uitgevoerd door een deskundige die geen adviseur is in de zin van artikel 3:5 Awb. Artikel 3:2 Awb brengt echter met zich mee dat verweerder zich wel dient te vergewissen van de zorgvuldigheid van ieder onderzoek, waarvan hij de resultaten aan een besluit ten grondslag legt.

Gegeven het feit dat het BMA geen adviseur is als bedoeld in artikel 3:5 Awb dient verweerder zich op grond van artikel 3:2 Awb er wel van te vergewissen of het onderzoek zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken dat het BMA-advies op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat het BMA informatie heeft opgevraagd bij eisers huisarts en de behandelend psychiater. Uit het advies is gebleken dat eiser medicatie krijgt voorgeschreven, maar dat geen sprake meer is van behandeling bij de psychiater. Nu eiser ter zitting heeft aangegeven dat hij destijds wegens ziekte van de psychiater de behandeling heeft afgebroken, acht de rechtbank het medisch advies op dit punt niet onzorgvuldig. Ook overigens is niet gebleken dat het medisch advies dat verweerder bij het bestreden besluit heeft betrokken op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Evenmin is gebleken dan wel aannemelijk gemaakt dat de adviezen naar inhoud of wijze van totstandkoming zodanige gebreken vertonen dat verweerder dit niet -of niet zonder meer- aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen.

2.12. Verweerder heeft op grond van het verkregen medisch advies voorts geconcludeerd dat er in Turkije psychiatrische behandelmogelijkheden zijn en er medicatie beschikbaar is. Eiser heeft zijn stelling dat medische behandeling in Nederland noodzakelijk en geïndiceerd is niet nader onderbouwd. Voorts heeft eiser niet weersproken dat bij het uitblijven van de medicatie er geen aanwijzingen zijn voor het optreden van een medische noodsituatie op korte termijn. Verweerder kon daarom in redelijkheid overwegen dat medische behandeling in Turkije mogelijk is. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat hij afhankelijk is van de door zijn oom in Nederland verrichte mantelzorg, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat uit het medisch advies niet is gebleken dat mantelzorg in het land van herkomst noodzakelijk is.

Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de stelling dat eiser in Turkije niet verzekerd is of zich kan verzekeren tegen kosten van medische zorg conform paragraaf B8/4 Vc 2000 niet van belang is bij de beoordeling of hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op medische gronden.

2.13. Gelet op het bovenstaande kon verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank dat ook in redelijkheid op het standpunt stellen dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 3.46 Vb 2000.

Zaaknummer: Awb 05/37100

blad 5

2.14. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen afzien van gebruikmaking van zijn in artikel 4:84 Awb gegeven bevoegdheid, nu niet is gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden. Aan het feit dat eiser reeds langdurig in Nederland verblijft kan hij geen rechten ontleen. Te meer nu eiser geruime tijd onrechtmatig hier te lande verbleef.

2.15. Voorts heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser evenmin op grond van het zogenaamde drijcarenbeleid in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier. Eiser voldoet niet aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning regulier met als doel verblijf in Nederland voor medische behandeling. Nu sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, Vw 2000 voldoet eiser niet aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning op grond van het drijcarenbeleid van paragraaf B1/2.2.11 Vc 2000.

2.16. Verweerder heeft voorts op juiste gronden overwogen dat de afwijzing van eisers aanvraag niet in strijd met artikel 8 EVRM is te achten. Conform vaste rechtspraak is toetsing aan artikel 8 EVRM alleen aan de orde is indien een verblijfsvergunning wordt aangevraagd onder de beperking van verblijf bij een of meer als gezinslid aan te merken personen. Nu eiser in aanmerking wenst te komen voor een verblijfsvergunning met als doel verblijf in Nederland voor medische behandeling levert de afwijzing van deze aanvraag geen strijd op met artikel 8 EVRM.

2.17. Op grond van het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid kon komen tot afwijzing van eisers aanvraag.

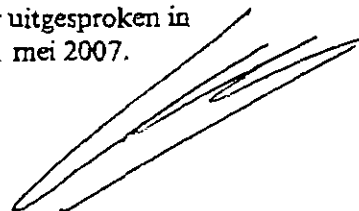
2.18. Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 21 mei 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

22 MEI 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Tiebout

advocaten

Groningen
Prinsdijkweg 1
9711 AA Groningen
T (050) 582 25 79
F (050) 360 16 23
info.groningen@tiebout.nl
www.tiebout.nl

Mr R. van Asperen
Mr M. Schuring
Mr K. R. Spelstra
Mr B. van Dijk
Mr I. M. Zuidhoek
Mr M. R. M. Schoop

Roden
Mensingheweg 1
Postbus 330
9300 AH Roden
T (050) 501 50 80
F (050) 501 50 45
info.roden@tiebout.nl
www.tiebout.nl

Mr S. G. Russik
Mr S. El Hami
Mr Mr S. M. Faber
Mr L. Sandberg

Derdenrekening
ABN-AMRO
50.57.22.470
t.n.v.
Stichting Beheer
Derdenrekening
Tiebout Advocaten.

*NMI-mediator

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 JUN 2007	
ZAAKNR.	4154
AAN:	1/1
BEGHANDELD: DO:	PAR:

Per telefax: (070) 365 13 80
En per aangetekende post
Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

2138-A

Groningen, 15 juni 2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake: / Staat der Nederlanden -
hoger beroep
Uw ref: **hoger beroep vreemdelingenzaken**
Onze ref: 520307349/RVA/cv

Email: ron.vanasperen@tiebout.nl

Doorkiesnr. secr.: (050) 3663736

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij teken ik, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd, namens de heer wonende te
hoger beroep aan tegen bijgaande
uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, d.d. 21 mei 2007,
verzonden 22 mei 2007.

Allereerst wordt u verzocht alle feiten, weren en stellingen zoals naar voren gebracht in eerdere instanties als hier ingelast en herhaald te beschouwen alsmede om het griffierecht in mijn rekening-courant te boeken.

Grief I:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 overwogen dat verweerder terecht heeft kunnen afzien van gebruikmaking van zijn in artikel 4:84 Awb gegeven bevoegdheid, nu niet zou zijn gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden. In het bijzonder de omstandigheid dat betrokkene al lange tijd in Nederland verblijft had verweerder daartoe niet hoeven brengen.

Toelichting:

Onderhavige aanvraag dateert van 4 oktober 1999. Een inhoudelijke rechterlijke uitspraak heeft 7,5 jaren op zich laten wachten. Daarvan kan in alle redelijkheid niet gezegd worden dat daaraan geen (enkele) betekenis toegekend hoeft te worden, zelfs indien een rechterlijke toetsing terughoudend dient te gebeuren. Gesteld wordt dat de rechtbank miskend heeft dat de lange duur van de procedure(s) terwijl betrokkene hier steeds te lande heeft verbleven, tot vergunningverlening heeft te leiden, althans dat daaraan in ieder geval (meer) waarde dient te worden toegekend.

Tiebout

advocaten

Grief II:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.15 overwogen dat betrokkene geen beroep toekomt op het driejaren-beleid.

Toelichting:

Onder verwijzing naar hetgeen onder grief I is aangevoerd, stelt betrokkene zich op het standpunt dat zijn lange duur van (al dan niet onderbroken rechtmatig) verblijf hem in aanmerking brengt voor een verblijfsvergunning op grond van tijdsverloop.

Grief III:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.16 overwogen dat aan betrokkene geen beroep op artikel 8 EVRM toekomt, kort gezegd, gelet op de beperking waaronder hij een verblijfsvergunning heeft aangevraagd.

Toelichting:

De rechtbank wordt niet gevolgd in de idee dat het recht op gezinsleven als neergelegd in artikel 8 EVRM alleen ingeroepen kan worden wanneer een daarmee samenhangende aanvraag is ingediend. Een beroep op genoemd artikel is steeds mogelijk wanneer – door en onder welke omstandigheid dan ook – dat recht in het gedrang komt. Dat geldt in casu temeer nu betrokkene hier al jaren lang gezinsleven met zijn vrouw uitoefent. Niet gezegd kan dan worden dat de overweging van de rechtbank een correcte toepassing vormt van de hoofdgedachte die inhoudt dat afwijking van het eerste lid van artikel 8 EVRM op grond van het tweede lid van artikel 8 EVRM eerst mogelijk is onder bepaalde omstandigheden. Zo'n omstandigheid is naar het oordeel van betrokkene in ieder geval niet dat hij geen aanvraag verband houdend met artikel 8 EVRM, althans daarop ziende, heeft ingediend.

Conclusie:

Gelet op het voorgaande wordt u verzocht het hoger beroep gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten en tot teruggave van het griffierecht.

In afwachting.

Hoogachtend,

R. van Asperen

Bijlage:

- kopie uitspraak d.d. 21 mei 2007 (5 pagina's)